

קוֹנְטֵרַס

שְׂמֵחַת אֶדְר

יְגַלֶּה מַעֲלַת חֵדֶשׁ אֶדְר, שְׁבוּ יְכוּלִים עַל-יְדֵי גְדֹל
הַשְׂמֵחָה — לְהַמְתִּיק אֶת כָּל הַדֵּינִים מֵעַם
יִשְׂרָאֵל, וְלְהַמְשִׁיךְ יְשׁוּעוֹת גְּדוּלוֹת.

בְּנוֵי וּמִיֶּסֶד עַל-פִּי דְבָרֵי

רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּנְנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ

רַבֵּי נַחֲמָן מְבַרְסֵלְב, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ

הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אֹר נַפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִים לִיה

רַבֵּי נֶתָן מְבַרְסֵלְב, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ

וּמִשְׁלַב בְּפֶסוּקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאֲמָרֵי

חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֵהר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדָפוּס עַל-יְדֵי

חֲסִידֵי בְרֶסֶלְב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תוֹכֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, אֲשֶׁר עָקַר הַמְצוּה
בְּכָל חֹדֶשׁ אֲדָר הִיא רַק לְהִיּוֹת
בְּשִׂמְחָה, כִּי אִם חֲכָמֵינוּ הִקְדוּשִׁים
אָמְרוּ: מִשְׁנַכְנֵס אֲדָר מְרַבֵּים בְּשִׂמְחָה,
עַל־כֵּן אֵין עֲצָה אַחֲרָת, אֵין עֲבוּדָה
אַחֲרָת, רַק לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְזֶה
הַתְּקוּן שֶׁל הָאָדָם.

(אמרי-מוהראש, חלק ב', סימן תתיח)

קונטרס

שִׂמְחַת אֶדָר

יְמֵי אֶדָר הֵם יָמִים הַמְּסַגְּלִים לְשִׂמְחָה, כִּי מִשְׁנֹכְנֹס אֶדָר מְרַבִּים בְּשִׂמְחָה (תְּעֵנִית כ.ט.); רַבְּנוּ ז"ל אוֹמֵר (לְקוּטֵי-מוֹתֵב"ן, חֶלֶק א', סִימָן י'), בְּעֵת שְׁעַם יִשְׂרָאֵל שְׂמֵחִים וְעֵלְיָזִים, רוֹקְדִים וּמוֹחָאִים כַּף אֶל כַּף, עַל-יְדֵי-זֶה יְהִיו נִמְתָּקִים מֵהֶם כָּל הַדֵּינִים; נִמְצָא, הֵיּוֹת שְׁכָל עֲנִין חֹדֶשׁ אֶדָר הוּא שִׂמְחָה, בְּזֶה שְׁעַם יִשְׂרָאֵל יְהִיו שְׂמֵחִים בּוֹ, עַל-יְדֵי-זֶה יִזְכּוּ לְהִמְתִּיק אֶת כָּל הַדֵּינִים. כִּי הִנֵּה אָנוּ עֹדִים, שְׁעוֹבֵר עַל עַם יִשְׂרָאֵל צְרוּת וְיִסוּרִים, מְרִירוֹת וְדֵינִים, עֹנְשִׁים קָשִׁים וּמְרִים, אֵין יוֹם שְׂאִין קָלָלְתוֹ מְרַבָּה מִחֲבֵרוֹ (עֵין זִלְקוּט דְּבָרִים תַּתְּקַמ), וְאָנוּ מְקַוִּים וּמְצַפִּים לְרֵאוֹת שְׂיִהְיֶה סוּף וְקֶץ לְכָל צְרוּתֵינוּ, תַּחֲלָה וְרֵאשׁ לְפִדְיוֹן נַפְשֵׁנוּ; אֲזִי הָעֶקֶר עָלֵינוּ לְקַיֵּם אֶת עֲצוֹת רַבְּנוּ ז"ל, שְׂיִהְיֶה "שִׂמְחַת אֶדָר", הַחֹדֶשׁ הַזֶּה עָלֵינוּ לְהַחֲדִיר בְּעַם יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׂמְחָה, שְׁכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתָּנוּ יִשְׂמַח וְיִרְקַד וְיִשְׂמַח אֶת אַחֲרָיו, וְאֵף שְׂמֵצֵד אֶחָד מְאֹד מְאֹד קָשָׁה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, כְּשִׁשׁוּמְעִים כָּל-כַּף הַרְבֵּה

מקרים מוזעזעים, צרות ישראל וסבלם, אבל אם רבנו ז"ל אמר, ש"שמחת אדר" ממתיקה את כל הדינים, הינו על-ידי שנקד ונמחא כף אל כף, נזכה להמתיק את כל הדינים, אז עלינו לעשות כל מיני פעולות שבעולם להיות בשמחה. רבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן כד): מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד; אין זו רק עצה טובה להיות בשמחה, שכשעובר עליך איזה משבר תשתדל להיות שמח, אלא זו מצוה גדולה ממש להיות בשמחה תמיד, ולהתגבר להרחיק העצבות והמרה שחרה בכל כחו. וכתוב (ויקרא יח, ה): "וחי בהם", דורשים חכמינו הקדושים (יומא פה:): על מצוות התורה נאמר "וחי בהם" — ולא שימות בהם; בזה שיהודי מחיה ומשמח עצמו בקיום מצוותיו יתברך, בזה מראה שיש לו אמונה ברוחה ומזככת בו יתברך. וזה מה שאומר רבנו ז"ל (ספר המדות, אות שמחה, סימן א'): כשאדם עושה מצוה בשמחה, זה סימן שילבו שלם לאלקיו; יהודי מאמין בהקדוש-ברוך-הוא, כי הוא חלק אלוק ממעל, נשמתו באה מעולם האצילות. ולכן כל יהודי הוא בן של הקדוש-ברוך-הוא, כמו שכתוב (דברים יד, א): "בנים אתם להויה אלקיכם", ולכן צריכים לכבד וליקר את כל בר ישראל, יהיה מי שיהיה ויהיה מה שיהיה. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן רפב), שצריכים לדון את כלם לכף זכות, אפלו רשע גמור,

כי איך יתכן שאין בו מצוה שעשה בחייו. כי חכמינו
 הקדושים אומרים (ברכות נו): אפלו הריקנין שבך מלאים
 מצוות כרמון; אדם מספן, אשר הוא רחוק לגמרי מצור
 מחצבתו, ואין נפר בו שום קדשה כלל, אבל אם נחפש
 ונבקש — נמצא גם אצלו נקודות טובות, ששם אינו
 רשע, כי כל יהודי יש בו מצוות, וזו השמחה הגדולה
 ביותר, שאנחנו יכולים לשמח את נשמות ישראל,
 להחזיר בהם שמחת המצוות, שיהיו מאשרים שיש
 להם מצוות. חכמינו הקדושים אומרים (נדרים כה): כל
 הכופר בעבודה זרה, כאלו מקיים את כל התורה כלה;
 אם אדם כופר באילילים, ומאמין בהקדוש-ברוך-הוא,
 נחשב כאלו קיים כל התורה, כי כל התורה כלה תלויה
 רק בנקודה אחת — אמונה בבורא יתברך שמו,
 להאמין שאין בלעדיו יתברך כלל. וזה מה שכתוב
 (תהלים קיט, פו): "כל מצותיך אמונה", כל המצוות
 צריכות להביא את האדם לאמונה, שיאמין בבורא
 יתברך שמו. ולכן אמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן
 פ'), שאנו מוצאים, שאפלו אדם שהיה רחוק בתכלית
 הרחוק מקיום התורה והמצוות, היה רחוק לגמרי
 מהקדשה, כשרצו להעבירו על הדת, תכף-ומיד נתעורר
 אצלו שלהובין דרחימותא, אהבה גדולה אל הקדוש-
 ברוך-הוא, וקפץ לתוך האש ונשרף על קדוש ה', אפלו
 הגרוע שבגרועים, בר מינן, לא היה מוכן להשתמד,

אֵלָא מָסַר נַפְשׁוֹ עַל קִדְשֵׁי שְׁמוֹ יְתַבְרַךְ. וּבְזֶה אָנוּ רוֹאִים אֶת מַעֲלַת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וּבְרַגַע שְׂמֵגָלִים אֶת הַנִּקְדָּה הַזֶּה, נִקְדַּת הָאֱמוּנָה אֶצֶל כָּל יְהוּדֵי, זֶה הַשְּׂמִיחָה הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר, וְזֶה שְׂמִיחַת הָאֱמוּנָה, שְׂאָנוּ שְׂמִיחִים בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְהִיא יְשֻׁנָּה אֶצֶל כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל, אֵלָא שֶׁהִיא נִעְלָמָת וְנִסְתָּרָת אֶצֶל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, עַד שֶׁכָּל אֶחָד מֵאֲתָנוּ חוֹשֵׁב כְּאִלּוֹ אֶבֶד מְנוּס וְתִקְוָה מְמַנּוּ, כְּאִלּוֹ אֵין לוֹ כְּבֹד תִּקְוָה, כְּאִלּוֹ מְמַנּוּ לֹא יִהְיֶה שׁוֹם דְּבָר, וְזֶה מֵה שְׂשׁוּבֵר אוֹתוֹ.

וְלִכֵּן עֲכָשׁוּ בְּחֻדֵשׁ אֲדָר, עָלִינוּ לְשִׂמְחָה אֶת כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל, וְלִהְיוֹת בּוֹ "שְׂמִיחַת אֲדָר", וְלִגְלוֹת לוֹ, אֲשֶׁר מִצְוָה גְּדוֹלָה לִהְיוֹת בְּשְׂמִיחָה תָּמִיד, וְלִהְתְּגַבֵּר וְלִהְרַחֵק הָעֲצָבוֹת וְהַמְרָה שְׁחוּרָה בְּכָל כַּחוֹ. וְאוֹמֵר רַבְּנּוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן כ"ד), שְׁגַם חֲכָמֵי הָרוֹפְאִים אוֹמְרִים, שֶׁכָּל הַמַּחְלוֹת וְהַחֲלָאִים רָעִים הַבָּאִים עַל הָאָדָם, וּבְפֶרֶט מַחְלוֹת הָעֲצָבִים, זֶה רַק מִחֲמַת חֲסָרוֹן הַשְּׂמִיחָה, כִּי אִם אָדָם יִהְיֶה תָּמִיד בְּשְׂמִיחָה, עַל-יְדֵי-זֶה תִּהְיֶה לוֹ רְפוּאָה. וְרוֹאִים בְּחוּשׁ, שֶׁאָדָם הַסּוֹבֵל עַל הָעֲצָבִים, וְהוּא עֲצָבָנִי, שְׁבוּר, רְצוּץ וּמֵיאֵשׁ, זֶה רַק מִחֲמַת חֲסָרוֹן הַשְּׂמִיחָה, כִּי תִכְרַף-וּמֵיֵד כְּשֶׁאָדָם בְּשְׂמִיחָה, מִתְרַחֵב לוֹ הַדַּעַת וְהַמַּח וְהַלֵּב, וַיֵּשׁ לוֹ כְּבֹד יִשׁוּב הַדַּעַת. וְלִכֵּן אָמַר רַבְּנּוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן י'): מֵה

שְׁהַעוֹלָם רְחוּקִים מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֵין זֹאת אֶלָּא מַחְמַת חֶסֶד הַשְּׂמֵחָה, כִּי כְּשֶׁאֵין לָהֶם שְׂמֵחַת הַחַיִּים, אֵין לָהֶם יְשׁוּב הַדַּעַת, וּמַדּוּעַ? כִּי אֵינֶם שְׂמֵחִים. וְאֵיךְ זֹכִים לְהַגִּיעַ לְשְׂמֵחָה? עַל-יְדֵי שְׂמוּצָאִים בְּעֵצָמָם נִקְדוּת טוֹבוֹת, וְהַעֲקָר — שְׂאָדָם מוּצָא בְּעֵצָמוֹ אֶת נִקְדַּת הַיְהוּדוּת שָׁבוּ, שְׂזָה מַה שְׂאָנוּ מְבָרְכִים בְּכָל יוֹם: "שְׁלֹא עָשִׂנִי גוֹי", אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל — זֶה הַשְּׂמֵחָה הַעוֹלָה עַל כָּל הַשְּׂמֵחוֹת, שְׂיִהוּדֵי שְׂמֵחַ בְּנִקְדַּת יְהוּדוּתוֹ. כִּי עֵצָם הַשְּׂמֵחָה הַזֶּה הִיא נִקְדַּת הָאֱמוּנָה, שְׂאָדָם מְאֲמִין בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּבְרַגַע שְׂמֵאֲמִין בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, הוּא נִדְבֵק בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. וְלִכֵּן אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן רַעַד), יִשְׁנוּ דְבַר פֶּלֶא, שְׂאָנוּ רוֹאִים רְשָׁעִים הָעוֹבְדִים וַיִּגְעִים כָּל יְמֵיהֶם, כְּדֵי לַעֲקָר עֵצָמָם מִהַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ וּמִהַתּוֹרָה, אֲבָל לֹא הוֹלֵךְ לָהֶם, כִּי נִקְדַּת הָאֱמוּנָה מְבַלְבֶּלֶת אוֹתָם, וְאֶפְלוּ שְׂבוּנִים כְּבָר בְּנִינִים נֶגֶד הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה, בַּר מִיָּנָן, וְאֶפְלוּ שְׂכָאִים כְּבָר לְהַחֲלָטָה גְמוּרָה בְּכַפִּירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת, מִתְעוֹרְרֶת נִקְדַּת הַיְהוּדוּת, שְׂהִיא עֵצָם נִקְדַּת הַנְּשָׂמָה שְׂכָהֶם, וְאוֹמְרֶת: לֹא, אוֹלֵי בְּכָל זֹאת יֵשׁ אֱלֹקִים חַיִּים וּמְלֹךְ עוֹלָם. וְאֵז נוֹפֵל כָּל בְּנֵי הַכַּפִּירוֹת שְׂכָנוּ נֶגֶד הָאֱמוּנָה, כָּל הַתְּאוּרָה שְׂעָרְכוּ בְּכַפִּירוֹתָם מִתְפוֹרְרֶת, וְצָרִיכִים מִחֲדָשׁ לְבָנוֹת תְּאוּרֵיּוֹת חֲדָשׁוֹת, וּכְשָׂכָאִים שׁוּב לִיְדֵי הַחֲלָטָה שְׂהִיא הַפֶּךְ הָאֱמוּנָה, בַּר מִיָּנָן, שׁוּב נִקְדַּת

האמונה, נקדת היהדות, מנענעת אותם — אולי בכל זאת יש הקדוש-ברוך-הוא, שמקים ומחיה את כל הבריא, ושוב נופל כל הבנין שבנו. וכן נעשה כל החיים, שאדם מספן, הרחוק מהאמונה ומהקדשה, מקיום המצוות ומלמוד התורה, ומרים חיו, נקדת האמונה, נקדת היהדות שבו, אינה נותנת לו מנוח, ומזה אנו למדים, שאסור להתיאש משום יהודי, כי כל זמן שהוא חי, סימן שיש בו נקדת האמונה, נקדת היהדות, כי ברגע שעקר אותה ממנו, הוא מת. ולכן אסור להתיאש משום יהודי, אלא צריכים לזכר, שיכולים לקרב את כל אחד, ולהשיבו בחזרה אל צור מחצבתו, וזו המצוה הגדולה ביותר. ולכן כתוב בזהר (נשא קכח): זכאה מאן דאחיד בידוי דחיבא, אשרי האדם המתזיק בידי חביים, ומקרבים אל הקדוש-ברוך-הוא, אשר זה חשוב מאד, כשמתזירים בנים אל חיק אביהם שבשמים. וכמו בגשמיות, אם אבא אבד את בניו, הוא מצטער עליהם ובוכה — איה היכן הם, והנה בא אחד ומשיבם אליו, איזו שמחה יש לאבא. כמו-כן ויותר מכן, כשיהודי מתרחק מהקדוש-ברוך-הוא, בר מינן, ונפל למקום שנפל, ובא יהודי אחר ומחזקו ומעודדו ומשמחו, ומקרבו אל בוראו, אין עוד מדרגה גבוהה יותר מזו.

שמחת אדר

קיא

ולכן דיקא בחדש אדר, הוא חדש השמחה, החדש שאנחנו מגלים את הקדוש-ברוך-הוא, ומוחקים את עצמך, עלינו להתגבר בשמחה ביתר שאת ועז; כי כל הענין של עצמך זה להכניס ספקות באדם — "היש הוי"ה בקרבנו אם אין", ומיד "ויבוא עצמך", עצמך בקרבנו ספק, אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן יט), שעצמך הוא אבן נגף, שמי שרק הולך — נופל על אבן הנגף הזו. עצמך שובר את האדם, מכניס בו דכאונות וספקות, בלבולים ורהורים נגד הקדוש-ברוך-הוא, בר מינן. אבל זה לעמת זה הצדיק לוחם אתו, שזה מה שכתוב במלחמת עצמך (שמות יז, יא): "והיה כאשר ירים משה ידו — וגבר ישראל", שואלים על זה חכמינו הקדושים (ראש השנה כט.): וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה? אלא בזמן שישראל מסתכלים כלפי מעלה, ומשעבדים את לבם לאביהם שבשמים — היו נוצחים, ואם לאו — היו נופלים; כל ענין הצדיק האמת שנקרא משה, הוא לעורר, לחזק ולשמח את נשמות ישראל, שיסתכלו כלפי מעלה, הינו שתמיד יבואו אל הקדוש-ברוך-הוא, אשר זו מלחמת עצמך. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (ברכות נח.): "לך הוי"ה הממלכה" — זו מלחמת עצמך, בזה שמגלים ומפרסמים לכלם — תדעו לכם, הקדוש-ברוך-הוא נמצא ואין בלעדיו נמצא, הקדוש-ברוך-הוא

מלא כל הארץ כבודו, וכל אחד ואחד יכול לשוב בתשובה, ואפלו עשה כבר מה שעשה, העברות הכי קשות וחרורות, עם כל זאת אומרים חכמינו הקדושים (פסחים קיט.): ידו של הקדוש-ברוך-הוא פרוסה תחת כנפי החיות לקבל בעלי תשובה. הקדוש-ברוך-הוא רוצה שנשוב אליו בתשובה שלמה. ולכן ברגע שמגלים ומפרסמים לכלם, אשר מלא כל הארץ כבודו, בזה בעצמו נמחה עמלק; כי כל ענין עמלק — להחליש בני-אדם, כמו שכתוב (דברים כה, יח): "ויזנב בך כל הנחשלים אחריך, ואתה עיף ויגע ולא ירא אלקים", אומרים חכמינו הקדושים (רש"י שם): על מי התגבר עמלק? על אלו האנשים שהיה הענין פולטן. מסכן אדם, שאבד את האמונה שלו, מסתובב בזה העולם כבעולם התהו, וחושב שהכל תהו ובהו, חשך, ענן וערפל, אינו מרגיש את הקדוש-ברוך-הוא, שאלו היו ענני הכבוד, שהיו מסבבים את עם ישראל, וזה גלוי אלקות, פמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מורה"ן, חלק א', סימן כא), שענני הכבוד זה גלוי שכינה, שסבבה את עם ישראל. וברגע שאדם מסכן — הענין פלטו, סימן הוא שהתרחק מהאמונה הקדושה, מהשמחה האמתית, נפל בדכאון, ביאוש ובמרה שחרה, ואותו עמלק קלט ולכד ברשתו.

וְהִצְדִּיק הָאֱמֶת שֶׁהוּא מֹשֶׁה, לִוְחֵם נֶגֶד קְלַפַּת
 עֲמִלֵּק. וְלִכֵּן כְּתוּב אֶצֶל מֹשֶׁה (שְׁמוֹת יז, יב): "וַיְהִי יָדָיו
 אֲמוּנָה עַד בֹּא הַשָּׁמֶשׁ". אוֹמֵר עַל זֶה הַתְּרַגּוּם: 'וְהָיָה
 יְדוּהֵי פְרִישָׁן בְּצִלוֹ עַד בּוֹא שֶׁמֶשׂא'. מֹשֶׁה רַבְּנוּ הַחֲדָדִיר
 אֲמוּנָה בְּעַם יִשְׂרָאֵל, מֹשֶׁה רַבְּנוּ חֲזַק אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל
 בְּתַפְלָה, שִׁדְבְּרוּ אֶל הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ, שֶׁזֶּה כָּל הָעֲנִין
 שֶׁל תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת, אֲשֶׁר רַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ, שֶׁאָדָם
 צָרִיף לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כַּאֲשֶׁר יִדְבֵּר אִישׁ אֶל
 רֵעֵהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו. וְאָמַר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק
 ב', סִימָן כה), שֶׁהַתְּבוּדוֹת הֵיא מַעֲלָה עֲלֵיוֹנָה מִהַכֹּל,
 דִּהְיִנוּ שֶׁאָדָם מְרַגֵּיל עֲצָמוֹ לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרְךָ כַּאֲשֶׁר
 יִדְבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו, זֶה מְאֹד מְאֹד חָשׁוּב
 בְּשָׂמַיִם. כִּי אֵין עוֹד דְּבַר חָשׁוּב כָּל-כָּף אֶצְלוֹ יִתְבַּרְךָ
 כְּמוֹ תְּפִלָּה, כִּי בְּזֶה שֶׁאָדָם בָּא וּמִתְפַּלֵּל אֵלָיו יִתְבַּרְךָ,
 בְּזֶה הוּא מְגַלֵּה שֶׁהוּא מְאֲמִין בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי
 לֹא יִדְבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, אֶלֶּא אִם מְאֲמִין בּוֹ. וְלִכֵּן אוֹמֵר
 רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן סב): לָמָּה בְּנֵי-אָדָם
 אֵינָם מְדַבְּרִים אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא? מִפְּנֵי שֶׁאֵין לָהֶם
 אֲמוּנָה, כִּי מִי שֶׁמְאֲמִין שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְלֹא כָּל
 הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְהַכֹּל זֶה אֵלֶקוֹת וְאֵלֶקוֹת זֶה הַכֹּל, תָּמִיד
 יִדְבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, וּמִחֲמַת שֶׁאָדָם אֵינוֹ חֲזַק בְּזֶה, לִכֵּן
 מִתְרַשֵּׁל, וְזוֹ כָּל קְלַפַּת הַמֶּן-עֲמִלֵּק. וְלִכֵּן אוֹמְרִים
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (מְגִלָּה י'), שֶׁהֵמֶן עֲשֵׂה עֲצָמוֹ עֲבוּדָה

זרה, ורצה שכלם ישתחוו לו, "ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה", מרדכי הצדיק הוא גלה ופרסם לעם ישראל את האמונה הקדושה, ואמר להם: אל תשתחוו לאיל, לבשר ודם, טפה סרוחה, שהיום פאן ולמחר בקבר. מרדכי הצדיק, אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ן, חלק א', סימן יז), גלה ופרסם לכלם את אמתת מציאותו יתברך עד כדי כך, שדבר כל-כך הרבה בדבורי אמונה, שעורר את כל נשמות ישראל, ולא רק את נשמות ישראל, אלא כתיב (אסתר ו, ב): "וימצא כתוב את אשר הגיד מרדכי", מרדכי הצדיק דבר דבורי אמונה, וכל הגויים מצאו בספריהם הפך אמונתם, והתקרבו אל דת ישראל והתגירו. כמו שכתוב (אסתר ח, יז): "ורבים מעמי הארץ מתיהדים", כי הצדיק האמת כשמדבר דבורי אמונה, שומעים אותו מסוף העולם ועד סופו, ואפלו אמות העולם מוצאים בספריהם הפך אמונתם הכוזבת.

ולכן דיקא עכשו בחדש אדר, אנו צריכים לראות שיהיה חדש השמחה, לשמח את נשמות ישראל, להחדיר בהם אמונה ולקרבים אל הקדוש-ברוך-הוא, שתהיה באמת "שמחת אדר", ועל-ידי-זה נזכה למחוק את המן-עמלק, שזה כלל הכפירות והאפיקורסות שנמצאות עכשו בעולם, אשר אומר רבנו ז"ל (שיחות-ה"ר"ן, סימן קכח), שקדם שיתגלה מלך המשיח, יתגברו

שמחת אדר

קטו

הכפירות והאפיקורסות בעולם, ומלמעלה יפתחו ארבות השמים, ויירדו כפירות ואפיקורסות, ויהיו צדיקים שיציעו עד שיהיה נחר גרונם, ויגלו את האמונה לכל עם ישראל, לחזקם ולעודדם שיחזרו בתשובה שלמה, כי בעוונותינו הרבים, התגברו הערב-רב על נשמות ישראל, ומנתקים מליוני נשמות מהקדוש-ברוך-הוא, הכפירות והאפיקורסות ממלאים את כל העולם כלו, הנאוף, זהום, שקוץ ותעוב עושים פרצות בנשמות ישראל. ולכן דיקא בחדש אדר עלינו להשתדל לשמח את נשמות ישראל, אשר אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קסט): אם אדם בשמחה, הקדוש-ברוך-הוא בעצמו ישמר אותו שלא יגיע לפגם הברית; כי כל החטאים באים לאדם רק מחמת מרירות, עצבות ודכאון, ולכן "שמחת אדר" זהו חדש הגאולה, שאנו מכינים עצמנו להגאל. כל הצרות שעוברות על כל אחד ואחד מאתנו, זה רק מחמת שנמשך אחר עצבות ועצלות, ומרים חזיו מאד, עד שישנם שהתיאשו כל-כף מרב צרות ויסורים שעוברים עליהם, שנדמה להם כאלו אבד מנוס ותקוה מהם, וכאלו אף פעם לא יצאו מהחשך שנפלו לשם. ובאמת אמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן עח): אין שום יאוש בעולם כלל, אין משג של יאוש, אפלו במצבים הכי קשים, אסור לו לאדם להתיאש, ואפלו שרואה אדם שקלקל

כָּל־כֶּף הִרְבָּה, וְנִכְשַׁל בְּעוֹנוֹת חַמוּרִים, אוֹמֵר רַבְנוּ ז"ל
 (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן קיב): אִם אַתָּה מֵאֲמִין שְׂיִכּוּלִים
 לְקַלְקֵל, תֵּאֲמִין שְׂיִכּוּלִים לְתַקֵּן; תָּמִיד יְכוּלִים לְתַקֵּן אֶת
 אֲשֶׁר קִלְקְלוּ, אִין מִשְׁג כֶּזֶה לְהִתְיַאֵשׁ, אִין מִשְׁג כֶּזֶה
 לְעֹזֵב וּלְהַנִּיחַ אֶת עֲצָמוֹ, וְזוֹ הָעֲבָרָה הִכִּי חַמוּרָה, שְׂאָדָם
 חוֹשֵׁב כְּאִלוֹ אֲבָדָה תּוֹחֶלֶת מִמֶּנּוּ, וְזֶה גְרוּעַ יוֹתֵר מִכָּל
 הַחֲטָאִים בְּעוֹלָם, כִּי כָּל זְמַן שְׂיִוָּדַע אָדָם שֶׁהוּא חָטָא,
 וְרוֹצֵה לְחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה — זֶה הַתְּקוּהָ שָׁלוֹ, אֲבָל אִם
 מִגִּיעַ לְמִצְב כֶּזֶה שֶׁהִתְיַאֵשׁ מִחַיָּו, וְנִדְמָה לוֹ כְּאִלוֹ לוֹ
 אִין כְּבָר שׁוֹם תְּקוּהָ, אָדָם זֶה כְּבָר אִינוֹ רוֹצֵה לָשׁוּב
 בְּתִשׁוּבָה, כִּי הִתְיַאֵשׁ מִחַיָּו, וְחוֹשֵׁב כְּאִלוֹ זֶה סוּף
 הָעוֹלָם, וּמִזֶּה בָּאוֹת כָּל הַצָּרוֹת שְׂבִנֵי־אָדָם סוּבְלִים, עַד
 שְׂיִשְׁנָם כְּאִלוֹ, שְׂאִינָם רוֹאִים שׁוֹם אוֹר בְּקִצָּה הַמִּנְהָרָה,
 וּבָאִים לְכַלֵּל הַחֲלָטָה, שְׂאִין לָהֶם עֲצָה אַחֲרַת, רַק לְאֲבֹד
 עֲצָמָם לְדַעַת, רַחֲמָנָא לְצַלָּן. וְעַל זֶה צוּעַק רַבְנוּ ז"ל:
 מִצְוֵה גְדוּלָה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, וּלְהִתְגַּבֵּר עַל
 הָעֲצָבוֹת בְּכָל כַּחוֹ, וְאִי אֶפְשָׁר לְהִגִּיעַ לְשִׂמְחָה אֲלָא
 עַל־יְדֵי מְסִירוֹת נֶפֶשׁ, כִּי טַבַּע הָאָדָם שְׂנִמְשָׁף אַחַר
 הָעֲצָבוֹת וְעֲצָלוֹת וּמְרִירוֹת וְדִכְאוֹנוֹת, מִחֲמַת פְּגַעֵי
 וּמְקָרֵי הַזְּמַן, שְׂעוֹבְרוֹת עָלָיו בְּחַיִּים כָּל־כֶּף הִרְבָּה צָרוֹת,
 עֲנִיּוֹת וְדַחְקוֹת; יִשְׁנָם רַוָּקִים וְרַוָּקוֹת לְאֶלְפֵי אֶלְפִים,
 שְׂאִינָם מוֹצְאִים זְוִיגָם, וְהֵם עֲצוּבִים וּשְׂבוּרִים כְּחָרֶס
 הַנִּשְׁפָּר. וְכִמוֹ שְׂאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (יבמות סב:):

שמחת אדר

ק"ז

כָּל אָדָם שָׂאִין לוֹ אִשָּׁה, שָׂרוּי בְּלֹא שְׂמִיחָה; וְאִם אֵין שְׂמִיחָה אֵין שְׂכִינָה, כִּי אֵין הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה אֶלֶּא בְּמָקוֹם שְׂמִיחָה, וְכֵן אֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שְׁבַת ל:): אֵין שְׂכִינָה שׁוֹרָה לֹא מִתּוֹךְ עֲצָבוֹת וְכוּ', אֶלֶּא מִתּוֹךְ שְׂמִיחָה שֶׁל מִצְוָה; כְּשִׂיְהוּדֵי מְשִׁיחַ עֲצָמוֹ עִם כָּל נִקְדָּה וְנִקְדָּה טוֹבָה שִׁישׁ בּוֹ, אֲזִי מְשַׁרְהָ עַל עֲצָמוֹ שְׂכִינָה, וְדָן גַּם אֶת אֲחֵרִים לְכַף זְכוּת. וְזֹאת אָנוּ מוֹצְאִים, בְּשַׁעַה שֶׁעָלִי הַכֹּהֵן דָּן אֶת חֲנָה לְכַף חוֹב, וְאָמַר לָהּ (שְׂמוּאֵל-א' א, יד): "הִסִּירִי אֶת יַיִנְךָ מֵעַלֶיךָ", כִּי חִשְׁבָה לְשִׁכּוֹרָה, בְּעֵת שֶׁרָאָה שְׂפָתֶיהָ נָעוֹת, בְּדַבָּרָה אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְחָשַׁב שֶׁמִּדְּבָרָתָהּ אֶל עֲצָמָהּ, אָמְרָה לוֹ: לֹא רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ יֵשׁ בְּךָ, שֶׁדִּנְתָּנִי לְכַף חוֹב (בְּרִכּוֹת ל"א:); לְמֵדִים מִכָּאן, בְּרָגַע שֶׁאָדָם דָּן אֶת הַשְּׂנִי לְכַף חוֹב, סִימָן שֶׁהוּא רַחוּק מִקְדָּשָׁה, רַחוּק מִשְׂמִיחָה, רַחוּק מִרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ, וְלִהְפֹךְ — כְּשִׂיְהוּדֵי דָן אֶת זוּלָתוֹ לְכַף זְכוּת, וַיֵּשׁ בּוֹ שְׂמִיחָה, סִימָן שִׁישׁ בּוֹ רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ וְשְׂכִינָה שׁוֹרָה בּוֹ.

וְלָכֵן עָקַר תְּפִקִּידָנוּ לְהַחֲדִיר "שְׂמִיחָת אָדָר" בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְלַחֲפֹשׁ וְלַבְקֹשׁ נִקְדוֹת טוֹבוֹת בְּכָל יְהוּדִי, וְלִקְרַבּוֹ אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲשֶׁר אֵין דְּבַר חָשׁוֹב יוֹתֵר מִזֶּה. וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְאֹד מְאֹד שְׂמִיחַ כְּשֶׁמְחַזְרִים אֶת בְּנָיו אֵלָיו, וְאֲזִי הוּא מְשַׁרְהָ שְׂכִינָתוֹ בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אוֹהֵב אֶת כָּל יְהוּדִי,

וְרוּצָה שְׁכָל יְהוּדֵי יַחְזֹר אֵלָיו, וַיְהִיָּה תָמִיד שְׂמֵחַ, וּבְרָגַע
 שְׂיֵהוּדֵי שְׂמֵחַ, מִמְּשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ אֶת כָּל הַבְּרָכוֹת,
 כַּמּוּבָא בְּדַבְרֵי רַבְנּוּ ז"ל (לקוטי-מוה"ר"ן, חלק א', סימן כד):
 כְּשֵׂיֵהוּדֵי מְקִיָּם מְצוּהַ בְּשִׂמְחָה, יֵשׁ בְּכַח הַמְצוּהַ לְעֵלוֹת
 מֵעוֹלָם לְעוֹלָם עַד רוּם גְּבֹהֵי מְרוֹמִים, וְלִהְיֵה מְשִׁיךְ עַל
 עֲצָמוֹ אֹרֹךְ אֵינן סוֹף בְּרוּךְ הוּא. כְּשֵׂאָדָם שְׂמֵחַ בְּקִיּוּם
 הַמְצוּוֹת, הוּא עוֹלָה לְמַעְלָה מִנְּפִשִׁין, רוּחִין וְנִשְׁמָתִין,
 עַד שְׂזוּכָה לְבַחֲנֵינָת מְטִי וְלֹא מְטִי. אָדָם נִמְצָא בְּמִדּוֹר
 הַקְּלָפוֹת, אִם רַק מִתְחַזֵּק עִם הַנְּקֻדּוֹת הַטּוֹבוֹת שֵׁישׁ בּוֹ,
 עִם הַמְצוּוֹת שֵׁישׁ בּוֹ, הוּא עוֹלָה מֵעוֹלָם הַעֲשִׂיָּה לְעוֹלָם
 הַיְצִירָה, וּמֵעוֹלָם הַיְצִירָה לְעוֹלָם הַבְּרִיאָה, וּמֵעוֹלָם
 הַבְּרִיאָה לְעוֹלָם הָאֲצִילוֹת, וְזוּכָה לְהַשִּׁיג רוּחַנִּיּוֹת חַיּוֹת
 אֱלֻקוֹת, אֲשֶׁר אֵינן דָּבָר חָשׁוּב יוֹתֵר מִזֶּה, שֵׂאָדָם חַי עִם
 הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אָדָם מְרַגֵּישׁ אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.
 וְזֶה מֵה שְׂאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (ירושלמי מועד קטן ב,
 ד): שְׂמֵחָה לְאָדָם בְּשַׁעַה שְׂדָר בְּתוֹךְ שְׁלוֹ; וְאֵינן שְׂמֵחָה
 יוֹתֵר גְּדוּלָה לְאָדָם, כְּמוֹ שֵׁישׁ לוֹ בֵּית לְהַכְנִס בּוֹ, וּמִסְבָּב
 עִם כְּתִלֵי בֵּיתוֹ, שְׂמִיּוֹר מִכָּל מִינֵי מִזִּיקִים וְרוּחוֹת רָעוֹת.
 כְּמוֹ-כֵן כְּשֵׂיֵהוּדֵי מִתְחַזֵּק בְּאֶמוּנָה בְּהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 מִחֲדִיר בְּעֲצָמוֹ אֲשֶׁר מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְהוּא יִתְבַּרֵּךְ
 מְמִלָּא כָּל עֲלָמִין וְסוּבָב כָּל עֲלָמִין, זֶה הַשְׂמֵחָה הַכִּי
 גְּדוּלָה, כִּי הֵיכָן שְׂיָבוֹא — הוּא בָּא עִם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא. וְזֶה מֵה שְׂאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים עַל שְׂמוּאֵל

שמחת אדר

קיט

הַנְּבִיא (בְּרָכוֹת י:), כָּל מְקוֹם שֶׁהֵלֵךְ — בֵּיתוֹ עִמּוֹ; כִּי שְׂמוּאֵל נוֹלַד מִתְּפִלָּתָהּ שֶׁל חַנָּה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׂמוּאֵל-א' א, יב): "וַהֲיָה כִּי הִרְבֵּתָה לְהִתְפַּלֵּל", מְלִמֵּד, שֶׁכָּל הַמְּרַבֶּה בְּתִפְלָה — נִעְנָה (לְקוּט שָׁם עח). חַנָּה — מְמַנָּה לּוֹמְדִים אֶת כָּל הַלְכוֹת הַתְּפִלָּה, אֲפִלּוּ עָלֵי הַכֹּהֵן יֵאָשׁ אוֹתָהּ וְחָשַׁב שֶׁהִיא שְׂכוּרָה, וּמְדַבְּרַת אֶל הַקִּיר, וְאָמַר לָהּ (שָׁם פְּסוּק יד): "עַד מָתִי תִשְׁתַּכְּרִין, הֲסִירִי אֶת יִינֶךָ מֵעֲלִיךָ", וְהִיא אֵינָה מִתְּפַעֵלֶת, רַק מִמְּשַׁכֶּת לְדַבֵּר אֶל בּוֹרְאָהּ, וְלִהְפִּיל צְקוּן לַחֲשָׁה, עַד שֶׁרָאֲתָה יְשׁוּעָה, וְזָכְתָה לְבִן גְּדוֹל כְּשְׂמוּאֵל הַנְּבִיא, וְכַמְּאֲמָרם ו'ל (תַּנְחוּמָא צו, יג): שֶׁקוֹל שְׂמוּאֵל כְּמִשָּׁה וְאַהֲרֹן; כִּי כָּל הָעֲנִיָּן שֶׁל שְׂמוּאֵל הִיָּה גְלוּי אֱלֻקוֹת. וְלָכֵן אוֹמְרִים חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (ירוּשְׁלָמִי בְּרָכוֹת, דף סג.): כָּל מְקוֹם שֶׁהֵלֵךְ — בֵּיתוֹ עִמּוֹ; כִּי מִי שֶׁחֲזַק בְּאַמּוּנָה, אֵינּוּ צָרִיךְ אֶת אֵף אֶחָד, אֲלֵא מוֹצֵא אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּכָל מְקוֹם, כְּמוֹכָא בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ו'ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן נו): כְּשֵׁישׁ לְאָדָם לֵב בּוֹעֵר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לֹא שֵׁיף אֲצִלוֹ מְקוֹם, אֲדַרְבֵּהּ, הוּא יוֹדֵעַ שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְקוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאִין הָעוֹלָם מְקוּמוֹ, זֶה רֵץ לְכוּוֹן זֶה, וְזֶה רֵץ לְכוּוֹן זֶה, זֶה חוֹשֵׁב שֶׁיְשׁוּעָתוֹ תְּלוּיָהּ בְּיַדֵּי פְּלוֹנִי, וְזֶה חוֹשֵׁב שֶׁתְּלוּיָהּ בְּיַדֵּי אֱלֹמוֹנִי, אֲבָל בְּרַגַע שֶׁאָדָם דְּבוּק בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֵינּוּ צָרִיךְ אֵף אֶחָד רַק אֶת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׂמוֹ! וְזוֹ הַשְּׂמִחָה הַכִּי גְדוֹלָה, שֶׁנִּתְגַּלָּה לְאָדָם, שֶׁאֵינּוּ צָרִיךְ אֶת

אף אחד, רק את הקדוש-ברוך-הוא בעצמו, עד כדי כך, שאומרים חכמינו הקדושים, שאדם צריך להתפלל רק אל הבורא יתברך שמו, ולא יתפלל — לא למלאך מיכאל, ולא למלאך גבריאל, אלא להקדוש-ברוך-הוא בעצמו. וזה מה שמגלה לנו הצדיק האמת, שהוא בחינת משה, שלא נרוץ ולא נתרוצץ אל אף בריה שבעולם, אלא נברח אל הקדוש-ברוך-הוא, וזה מה שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ז'), שהצדיק האמת מגלה את האמונה, ואמונה זו תפלה, כי תפלה ואמונה תלויות זו בזו, ולכן אי אפשר להגיע לאמונה, אלא על-ידי התקרבות לצדיקים, אשר הם דבוקים באין סוף ברוך הוא, הם מגלים לכל אחד ואחד "שמחת אדר", השמחה של חדש אדר. ולכן אמר רבנו ז"ל, אדר ראשי תבות: ראש ד' ברוך אמת. כשאדם שמח, הוא יכול לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא. כי עקר הדבור אליו יתברך צריך להיות עם אמת, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קיב): כשאדם מדבר אל הקדוש-ברוך-הוא עם אמת, נפתח לו האור אין סוף ברוך הוא, ואפלו שנפל למקום שנפל, והוא מסבב עם חשך, ורעים ומרים חיו, אבל בזה שמדבר אליו יתברך עם אמת, האמת מאירה בו, שירגיש את הבורא יתברך שמו. וברגע שמרגיש אותו יתברך, נעשה שמח, ואינו מתאש, כי יודע, שבמקומו יכולים למצא את הבורא

שמחת אדר

קכא

יתברך שמו, וזהו שאומרים חכמינו הקדושים (ברכות ו:):
כל הקובע מקום לתפלתו, אלקי אברהם בעזרו;
אברהם אבינו היה היחיד בעולם, לא היה לו למי
לפנות, תרח היה עובד עבודה זרה, כל הדור היו
מאנשי נמרוד, רק אברהם היה בעולם לבדו מעבר
הנהר, כמו שכתוב (יחזקאל לג, כד): "אחד היה אברהם",
אברהם היה יחידי בעולם שהפיר את הקדוש-ברוך-
הוא. אומר רבנו ז"ל: כך צריך כל יהודי השב בתשובה
להרגיש עצמו, שהוא אחד כאברהם אבינו, ולא
להסתכל על שום בריה שבעולם, ועליו להשמר מאד,
שלא יעבדו עליו ולא ירמו אותו, כי יש כל מיני
שקרנים, צ'בועים ור'מאים, שזה ראשי תבות: שר"ץ
השורץ על הארץ, המתחזים כנותני תקונים, ומסכנים
— אינם יודעים בין ימינם לשמאלם, כמוכא בדברי
רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן סא), שצריכים להשמר
מאד מאד מאלו הנוכלים, ריקים ופוחזים, הלועגים על
דברי חכמים, כי אינם יודעים איך להנהיג עצמם, ומכל
שכן כיצד ידעו להנהיג את אחרים?! ולכן צריך אדם
לבקש הרבה רחמים אותו יתברך, שיזכה למצא את
הצדיק האמת. וכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א',
סימן ח'), שאדם צריך הרבה לבקש את הקדוש-ברוך-
הוא על זה. וזה הגלוי שרבנו ז"ל מגלה לנו — לא
להתיאש בשום פנים ואופן, ואפלו במצבים הכי קשים,

אדם צריך להחזיק מעמד, ולבוא אל הקדוש-ברוך-הוא ולדבר אליו בשפת האם, שזה מה שעשה מרדכי הצדיק, בשעה שהיו גזרות קשות מהמן-עמלק, קבץ את ילדי ישראל, ובִיחד צִעֲקוּ אֶל הַשָּׁם, עד שראו ישועה, כּמו־כֵן אָנוּ צָרִיכִים עֲכָשׁוּ, בְּשָׁעָה שֶׁהָמָן-עֲמֵלֵק צִעֵק: "יִשְׁנֹו עִם מִפְּזֹר וּמִפְּרָד בֵּין הָעַמִּים", צִעֵקָה אֲסֵתֵר אֶל מְרַדְּכִי: "לֵךְ כֹּנֵס אֶת כָּל הַיְּהוּדִים"; הָמָן-עֲמֵלֵק שֶׁהָשָׁר שְׁלוֹ זֶה הַסֵּמ"ךְ-מ"ם, כָּל הַכַּח שְׁלוֹ זֶה פְּרוּדִים — הַפְּרָד וּמִשְׁל', אִם אָנוּ רוֹאִים מַחְלָקֵת בֵּין עַם יִשְׂרָאֵל, אִם אָנוּ רוֹאִים פְּרוּדִים בֵּין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, צָרִיכִים לַדַּעַת שֶׁזֶה בָּא מֵהַסֵּמ"ךְ-מ"ם, שָׁרוּ שֶׁל עֲמֵלֵק, שְׁכָל כַּחוֹ לְפִלֵּג אֶת הָעַם פִּלֵּג פִּלֵּג כְּדוֹר הַהִפְלָגָה, לַעֲשׂוֹת מִפְּלָגוֹת. אוֹמֶרֶת אֲסֵתֵר — שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה הַמְּסַתְּרֶת אֶצֶל כָּל יְהוּדִי, אֶל מְרַדְּכִי הַצְּדִיק: "לֵךְ כֹּנֵס אֶת כָּל יְהוּדִי", בָּאוּ נִקְרַב אֶת כָּל עַם יִשְׂרָאֵל בְּיַחַד, בָּאוּ נִשְׁלִים זֶה עִם זֶה, נִעְזֹב אֶת הַשְּׂטִיּוֹת, אֶת הַחֲלוּקֵי דַעוֹת, אֶת הַמַּחְלָקֵת וְהַפְּרוּדִים שֵׁשׁ בֵּינֵינוּ.

ולכן הזהירנו רבנו ז"ל מאד מאד על דבר זה, ואמר (חיי-מוהר"ן, סימן רצב): העולם ראוי שיתמהו על גדל האהבה שיהיה ביניכם; רבנו ז"ל רצה שנאהב אחד את השני, שנעזור זה לזה, שנסביר זה לזה מה התכלית הנצחית, ונשמר מאד מאד שלא להכשיל, חס ושלום,

שמחת אדר

קכג

במחלקת ומריבות ואי הבנות, כי ברגע שאנו מתקוטטים זה עם זה, סימן שאנו רחוקים מהצדיק האמת. וגלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן סא), כשאדם בא אל הצדיק בראש השנה, אז נעשית אהדות, ומהאהדות הזו נעשית שמחה עצומה, בבחינת (משלי יג, ט): "אור צדיקים ישמח", ואם מקבל את האור של הצדיק — הוא שמח, ואוהב את כל יהודי, ואצלו כל יהודי חשוב. ולכן אומר רבנו ז"ל, שיש שכליים פרטיים, כל אחד ואחד עם השכל שלו, עם הצמצום שלו, שזה השכל הפרטי, אבל ברגע שבא אל שכל הכולל, שהוא הצדיק האמת, על-ידי-זה מתבטלים השכליים פרטיים, ונכלל בשכל הכולל, ועל-ידי-זה נעשית השמחה האמתית, ובזכות השמחה נגאל, כמו שכתוב (ישעיה נה, יב): "כי בשמחה תצאו", איך יוצאים מהגלות? רק על-ידי שמחה. ולכן דיקא עכשו בחדש אדר, עלינו להחדיר בנשמות ישראל שמחת הדעת, להיות רק בשמחה, כי השמחה היא הגאולה. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (תנחומא שמיני ב'): אין השמחה ממתנת לאדם, לא כל מי ששמח היום שמח למחר. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ערב) על הפסוק (תהלים צה, ז): "היום אם בקלו תשמעו", אם אתם רוצים לשמע בקול הקדוש-ברוך-הוא, תדעו שאין לכם רק היום הזה; כי טבע האדם שדוחה למחר: "מחר

אָהִיָּה בְּשִׁמְחָה, מָחָר אֶתְחַזֵּק, מָחָר אָנִי מִבְּטִיחַ שְׁלֹא
 אֶתִּיאֵשׁ, אֲבָל הַיּוֹם קָשָׁה לִי, הַיּוֹם אָנִי עֹדִין שָׁבוּר, הַיּוֹם
 אָנִי בְּסִפְקוֹת"; וְלָכֵן אָנוּ מוֹצְאִים בְּמִלְחַמַּת עֲמֶלֶק
 שְׁפָתוֹב: "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל יְהוֹשֻׁעַ, קַח לָךְ אַנְשִׁים, וְצֵא
 הֲלַחֵם בְּעֲמֶלֶק 'מָחָר' וְגו'. עֲמֶלֶק אוֹמֵר תָּמִיד: "מָחָר
 אָהִיָּה בְּשִׁמְחָה, הַיּוֹם אֵינִי יָכוֹל לְשִׂמְחָה, עוֹבְרִים עָלַי
 מִשְׁבָּרִים וְגַלִּים, אָנִי מְדַכָּא וּמִיאֵשׁ". אוֹמְרִים לוֹ: "לֹא
 וְלֹא, הַיּוֹם תִּהְיֶה בְּשִׁמְחָה, הַיּוֹם זֶה שִׁמְחַת אָדָר, הַיּוֹם
 אָנִי רוֹקֵד, הַיּוֹם אֲשַׂמַּח אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, הַיּוֹם הַזֶּה
 אָנִי חוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה, הַיּוֹם אֲדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 הַיּוֹם הַזֶּה אֲקִים מְצוֹת בְּשִׁמְחָה". וְכַמֵּאֲמָרם ז"ל (וַיִּקְרָא
 רַבָּה, פְּרָשָׁה לַד, סִימָן ט'): לְמַדְתָּךְ תּוֹרָה דִּרְךָ אֶרֶץ, כְּשִׁיחָא
 אָדָם עוֹשֶׂה מְצוּהָ, יֵהֵא עוֹשֶׂה אוֹתָהּ בְּלֵב שְׂמִחָה. וְאִין
 עוֹד טַהַר אֱמוּנָה כְּמוֹ הַשְׂמִיחָה, וּבְזוֹה שְׂאָדָם שְׂמִחָה, הוּא
 מְגַלֵּה שְׂיִישׁ לוֹ אֱמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת בּוֹ יִתְבַּרְךָ. וְלָכֵן
 לֹא בְּחִנָּם שְׂרַבְנוּ ז"ל הַזֵּהִירָנוּ מְאֹד מְאֹד עַל מִדַּת
 הַשְׂמִיחָה, וְאָמַר (סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֶׂה יֵג, מִיּוֹם ו'), שְׁהַצְדִּיק
 בְּלֹא הִידִים מְרַפָּא אֶת הַבַּת מְלָכָה, עַל-יְדֵי עֲשָׂרָה מִיְנֵי
 נְגִינָה, שְׁזֵה סוּד 'תְּקוּן הַכְּלָלִי' שְׁגִלָּה רַבְנוּ ז"ל, אֵלּוּ הֵם
 הַעֲשָׂרָה מְזֻמְרֵי תְּהֵלִים. וְאָמַר: מִי שְׂיָבוֹא לְצִיּוּנוֹ
 הַקְּדוֹשׁ בְּעִיר אוּמָן, וְיִתֵּן פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה, וַיֹּאמֶר הַעֲשָׂרָה
 מְזֻמְרֵי תְּהֵלִים הַנִּקְרָאִים 'תְּקוּן הַכְּלָלִי', אֲפֹלוּ אִם גָּבְהוּ
 וְעָצְמוּ חֲטָאֵיו וּפְשָׁעָיו, יוֹצִיאוּ מֵהַשָּׂאוֹל תַּחֲתִית

ומתחתינו. ולכן אשרי הזוכה לנסע לציון רבנו ז"ל, ונותן פרוטה לצדקה, ואומר שם את התקון הכללי, יהיה בטוח שימחלו לו על כל עוונותיו. ורבנו ז"ל הבטיח עם שני עדים נאמנים, שיוציאו מהשואל תחתית. ואפלו כל יום ויום אם אדם יאמר את העשרה מזמורי תהלים, יהיה במקום שיהיה, הבטיח רבנו ז"ל, שעשרה מזמורי תהלים הללו, הם תקון גמור לפגם הברית. וזה שיך גם עכשו.

וזו היתה הטעות, שרצה המן-עמלק להכניס בנשמות ישראל ובכל העולם כלו, והפיל פור הוא הגורל, וחשב שאין עוד חדש המסגל להתגבר על עם ישראל כחדש אדר, שבו נפטר משה רבנו. אבל הוא שכח, שבאותו חדש גם נולד משה רבנו. ולא שיך לומר על הצדיק שהוא נפטר מן העולם, כמו שכתוב בזהר (ח"ג ע"א:), שצדיקיא שכיחא בהאי עלמא יתיר מבחיוהי; כי בחיים חיותו של הצדיק הוא מגבל בגוף שלו ובמקום היכן שנמצא, כיון שיוצאת נשמתו מהגבלותיה, אזי הצדיק נמצא בכל מקום, ויכולים למצאו בכל אתר, והעקר בתוך ספרו, כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן קצ"ב), אשר פניו, שכלו וחקמתו נמצאים בתוך הספר שלו. ולכן אשרי הזוכה ללמד את הספר של הצדיק האמת, והוא ה"לקוטי-

מוֹהַר"ן הַקְדוֹשׁ, אֲשֶׁר הִבְטִיחַ רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁעַל-יְדֵי
 הַסֵּפֶר הַזֶּה תִּפְתַּח קַשְׁיוֹת גִּידִיו, וַיִּזְכֶּה לְהִיּוֹת בְּעַל
 תְּשׁוּבָה גָּדוֹל וּבְעַל הַשָּׂגָה. וּבְזִכּוֹת "שְׂמֵחַת אָדָר",
 שֶׁנִּשְׁמַח בְּעֲצָמָנוּ וּנִשְׁמַח אֶת הַבְּרִיּוֹת, וּנִקְרַב אֶת נַשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל אֶל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, נִזְכֶּה לַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה
 וְנַחֲזֶה בְּמַחֲיַת הַמֶּן-עֶמְלֵק, לְרֵאוֹת בָּמוֹ עֵינֵינוּ, שְׁכַל
 הַשׁוֹנְאִים שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל — עֲשׂוּ וַיִּשְׁמְעֵאל, יִמְחֲקוּ,
 וְעַם יִשְׂרָאֵל יֵצְאוּ מֵהַגְּלוּת, וְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִבְנֶה לָנוּ
 אֶת בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, וַיִּקְבֹּץ אֶת כָּל נִדְחֵינוּ מֵאַרְבַּע כְּנָפוֹת
 הָאָרֶץ, וְנַחֲזֹר לְאַרְצֵנוּ הַקְדוֹשָׁה, וְנִהְיֶה מִזִּיו הַשְּׂכִינָה,
 אָמֵן וְאָמֵן!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!